

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 4To/45/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7519010358
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 08. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jaroslav Chlebovič
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:7519010358.2

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jaroslava Chleboviča a sudcov JUDr. Zuzany Homzovej a JUDr. Ing. Milana Husťáka, v trestnej veci obžalovaného A. Z., pre prečin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a) Tr. zák., o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Košice - okolie sp. zn. OT/72/2019 zo dňa 18.12.2019, na verejnom zasadnutí konanom dňa 4. augusta 2021 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. z a m i e t a odvolanie obžalovaného A. Z..

odôvodnenie:

Okresný súd Košice - okolie rozsudkom sp. zn. OT/72/2019 zo dňa 18.12.2019 uznal obžalovaného A. Z. vinným z prečinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a) Tr. zák. pre skutok, že

dňa 22.6.2019 v čase od 21:00 hod. na ulici B. pred Š. barom v Q. K. O., okr. Košice - okolie, pri vykonávaní služobného zákroku v záujme zabezpečenia verejného poriadku pri vzájomne sa napádajúcich osobách, vystúpil z davu osôb spredu proti E. V. - členovi hliadky Q. V. Q. K. O., a tohto napadol dreveným hranolom o dĺžke približne 1,5 m a hrúbke 0,1m x 0,1 m tak, že držiac drevený hranol v oboch rukách ho jedenkrát udrel smerom do hornej časti tela, do rúk, ktoré E. V. zdvihol na svoju obranu, a po tom ho od seba odsotil, čím mu spôsobil povrchové poranenie malíčka pravej ruky s predpokladanou dobou liečenia do 7 dní.

Súd mu za to uložil podľa § 323 ods. 1 Tr. zák., § 37 písm. m) Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zák. trest odňatia slobody v trvaní 28 mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. pre účely výkonu trestu odňatia slobody zaradil obžalovaného do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný. V písomných dôvodoch podaného odvolania prostredníctvom obhajcu uviedol, že prvostupňový súd nesprávne zistil skutkový stav a vykonané dôkazy hodnotil v rozpore s § 2 ods. 12 Tr. por., ako aj v rozpore s § 1 Tr. por. a v rozpore s čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čím došlo k porušeniu práva obžalovaného a súdnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy SR. Obhajoba má za to, že nesprávnym postupom orgánov činných v trestnom konaní sa poškodený mylne domnieval, že útočníkom bol obžalovaný. Uvedené vyplýva z výpovede poškodeného V., ktorý na hlavnom pojednávaní dňa 9.9.2019 uviedol, že po príchode na políciu pred svojim výsluchom mal možnosť vidieť obžalovaného medzi 4 zadržanými osobami a následne mu mala byť predložená jediná fotografia obžalovaného. Po takto vadnom procesnom postupe je pochopiteľné, že poškodený na otázku samosudcu označil obžalovaného za útočníka. Stotožnenie osoby obžalovaného poškodeným považuje za nezákonné. Aj stotožnenie obžalovaného svedkyňou V. trpí vadou, čo vyplýva zo zápisnice z jej výsluchu zo dňa 23.6.2019. Navyše z výpovede svedkyne V.B.A. vyplynulo, že obžalovaného videla ak bola vypovedať na polícii. Z výpovede svedkyne V. nemožno bez dôvodných pochybností usúdiť, že to bol práve obžalovaný, keď svedkyňa uviedla, že táto sa v čase útoku nachádzala za poškodeným vo vzdialenosti 3 - 4 metre a pritom sa pred nimi nachádzala skupina 50 osôb, ktoré

sa pohybovali pri poškodenom. Je tak nepravdepodobné, aby svedkyňa V. mohla nielenže vidieť útočníka, ale dokonca vidieť tak, aby bola schopná následne identifikovať útočníka v čase, ak okolo poškodeného sa nachádzala skupina pohybujúcich sa ľudí. Navyiac, z výpovede svedkyne V. vyplýva, že obžalovaný mal pri zadržaní príslušníkmi PMJ tričko, zatiaľ čo útočník mal byť podľa svedkyne V. od pol pásu hore neoblečený. Majúc na zreteli výpoveď svedkyne V., túto považujú za nedôveryhodnú a javí sa ako účelová. Účelovosť a nedôveryhodnosť výpovede svedkyne V. možno usudzovať aj zo skutočnosti, že o rozhodných skutočnostiach opakovane rozprávala s poškodeným, čo potvrdila aj na hlavnom pojednávaní. Nemožno sa stotožniť ani s argumentáciou prvostupňového súdu, že nebola nutná rekognícia v zmysle § 126 Tr. por., keď obžalovaný bol podľa svedkyne V. a poškodeného stotožnený nimi osobne po obmedzení osobnej slobody. Rovnako aj ďalšie výpovede svedkov Z. Z. a S. Z. podľa obhajoby zakladajú dôvodné pochybnosti o vine obžalovaného. Podľa obžalovaného je hodnotenie dôkazov postihnuté diskrimináciou obžalovaného a svedkov Z. Z. a S. Z. z dôvodu, že títo sú tmavšej pleti a príslušníkmi rómskej etnickej skupiny, pričom prvostupňový súd ich výpovede hodnotil ako účelové. Prvostupňový súd svojím postupom nielenže ignoroval zásadu „in dubio pro reo“, ale taktiež aj zákaz diskriminácie z dôvodu farby pleti a pre príslušnosť k etnickej skupine. O porušení zákazu diskriminácie svedčí skutočnosť, že len výpovede príslušníkov rómskeho etnika boli považované za účelové a za dôveryhodné považoval okresný súd práve výpovede tých osôb, ktoré sú bielej pleti, a to aj v prípade ak sa javia ako účelové a dokonca odporujú skôr podaným výpovediam. Poukazujúc na vyššie uvedené dôvody navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil postupom podľa § 321 ods. 1 písm. a), b), c) Tr. por. a postupom podľa § 322 ods. 3 Tr. por. doplnil prvostupňovým súdom nesprávne zistený skutkový stav a sám vo veci rozhodol, prípadne, aby vec vrátil postupom podľa § 322 prvostupňovému súdu na nové rozhodnutie.

Z vyjadrenia prokurátora k podanému odvolaniu vyplýva, že rozhodnutie súdu považuje za zákonné a plne dôvodné. Má za to, že súd dostatočným spôsobom sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného. Dostatočným spôsobom vyhodnotil zabezpečené a vykonané dôkazy jednotlivo a v ich súhrne v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. Podané odvolanie považuje za účelové. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že obžalovaný sa nachádzal na mieste skutku a bol v priamej a tesnej blízkosti hliadky mestskej polície a bol voči nej agresívny a fyzicky aktívny. Je nutné uviesť, že službukonajúci mestský policajt v priebehu zákroku nepoznal osobu obžalovaného, a teda nemal žiaden motív ho obviniť a účelovo označiť za útočníka. Poškodený uviedol, že počas útoku bol obžalovaný od jeho osoby vzdialený 1,5 m, a preto bol schopný útočníka identifikovať. Nemožno sa stotožniť s tvrdením obhajoby, že obmedzenie osobnej slobody príslušníkmi PZ stigmatizovalo osobu obžalovaného, čo malo ovplyvniť vnímanie takej osoby svedkom, ktorý má osobu stotožniť s páchatelom. Naopak, za účelové možno vyhodnotiť výpovede rodinných príslušníkov obžalovaného, ktorí mali v konaní snahu pomôcť obžalovanému v úmysle vyhnúť sa trestnej zodpovednosti. Namietané skutočnosti, ale aj tvrdenia obhajoby v súvislosti s naznačenou diskrimináciou na strane súdu možno rovnako považovať za účelové ako tomu bolo už pri vyššie spomenutých výpovediach svedkov Z. Z. I. a S. Z.. Je paradoxné, že obhajoba neupriamovala pozornosť na odlišné výpovede tých svedkov, ktorí mali vypovedať v prospech obžalovaného. Z vyššie uvedených dôvodov navrhol, aby Krajský súd v Košiciach zamietol odvolanie obžalovaného podané proti rozsudku Okresného súdu Košice-okolie sp. zn. OT/72/2019 zo dňa 18.12.2019.

Na podklade takto podaného odvolania krajský súd v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a zistil nasledovné.

V konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku postupoval okresný súd v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku a vykonal na hlavnom pojednávaní dokazovanie a to tak výsluchom obžalovaného, svedkov a oboznámením listinných dôkazov, majúcich význam pre rozhodnutie o vine a treste, tieto dôkazy vyhodnotil v súlade s ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. por. a dospel tak ku správny skutkový aj právny záverom.

V odôvodnení napadnutého rozsudku, v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. okresný súd jasne a zreteľne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, pričom sa zaoberal aj obhajobou obžalovaného.

Krajský súd v nadväznosti na vykonané dokazovanie okresného súdu si osvojil správne a zákonné odôvodnenie napadnutého rozsudku a nemal žiadne pochybnosti o záveroch okresného súdu, že obžalovaný sa dopustil konania tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku, a keďže sa so závermi okresného súdu stotožňuje, tak na ne ako na správne a zákonné v podrobnostiach poukazuje.

Okresný súd správne poukázal na výpoveď poškodeného E. V., ktorú vyhodnotil ako pravdivú, logickú a ucelenú, a to aj napriek skutočnosti, že v čase, keď sa strhla bitka bol v zjavnej nevýhode k útočiacemu davu. Uvedená výpoveď poškodeného je v súlade s výpoveďami svedkov - zasahujúcej príslušníčky mestskej polície, svedkyne Z. Z. a svedka S. Z., ktorí objektivizovali prítomnosť obžalovaného nachádzajúceho sa na mieste spáchania skutku, ktorý bol značne pod vplyvom alkoholických nápojov. Skutočnosť, že obžalovaný bol pod vplyvom alkoholických nápojov potvrdil aj samotný obžalovaný, pričom si na okolnosti nespomína z dôvodu, že bol opitý, a aj ak sa mu nejaké konanie kladie za vinu, tak k tomuto sa nevie vyjadriť.

Rovnako ako okresný súd ani krajský súd nemal žiadnu pochybnosť o výpovedi svedkov, ktoré okresný súd vyhodnotil ako hodnoverné a pravdivé. Neobstoja v tomto prípade námietky zo strany obhajoby, týkajúce sa diskriminácie rómskej etnickej príslušnosti. V kontexte s vyššie uvedeným okresný súd jasne uviedol, ktoré skutočnosti považuje za pravdivé a hodnoverné a naopak, ktorým nemal dôvod veriť.

Zhodnotiac vykonané dokazovanie tak nemal krajský súd žiadnu pochybnosť o vine obžalovaného a rovnako tak ani o ustálenej právnej kvalifikácii konania obžalovaného ako prečinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a) Tr. zák.

Z týchto dôvodov preto krajský súd neakceptoval námietky zo strany obžalovaného, pretože sa stotožnil po vykonanom dokazovaní s právnym názorom okresného súdu vo vzťahu k uznanej vine.

Pri určení druhu trestu okresný súd prihliadal k priťažujúcim okolnostiam, ako aj k osobe obžalovaného, a z týchto dôvodov ukladal trest v zvýšenej dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby o 1/3, pričom uložil trest na dolnej hranici zvýšenej trestnej sadzby v trvaní 28 mesiacov nepodmienečne s tým, že uložený trest je postačujúci a splní účel trestu sledovaný Trestným zákonom tak po generálnej, ako aj individuálnej aj s prihliadnutím na ustanovenie § 34 ods. 3 Tr. zák., v zmysle ktorého trest má postihovať iba páchatela, a to v takej miere, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Výrok o zaradení obžalovaného podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia je v súlade so zákonom, pretože obžalovaný pred spáchaním skutku, za ktorý bol uznaný vinným, nebol vo výkone trestu odňatia slobody.

To boli dôvody, pre ktoré krajský súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovvej časti tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.